

Sygn. akt IV U 1745/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lutego 2018 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Beata Łożyńska - Motyka
Protokolant:	st. sekr. sądowy Bożena Kornatowska

po rozpoznaniu w dniu 14 lutego 2018 r. w Olsztynie

na rozprawie

sprawy M. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o wypłatę odsetek

na skutek odwołania M. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 8 listopada 2017 r. nr (...)

o d d a l a o d w o ł a n i e

/-/ SSO B. Łożyńska-Motyka

Sygn. akt I U 1745/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 8 listopada 2017 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. działając na podstawie art. 118 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. 2017, poz. 1383) oraz przepisów rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 1 lutego 1999 r. w sprawie szczegółowych zasad wypłacania odsetek za opóźnienie w ustalaniu i wypłacie świadczeń z ubezpieczeń społecznych odmówił M. M. prawa do wypłaty odsetek. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że jego obowiązkiem jest wydanie decyzji i dokonanie wypłaty w sprawie prawa do świadczenia w terminie 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, natomiast z uwagi na fakt, iż wyrok Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 31 marca 2017 r., stał się prawomocny w dniu 27 maja 2017 r., a prowadzone postępowanie wymagało podjęcia czynności wyjaśniających z Miejskim Ośrodkiem Pomocy Społecznej oraz z Miejskim Urzędem Pracy, ostatnią okolicznością niezbędną do wydania decyzji była odpowiedź Miejskiego Urzędu Pracy, która wpłynęła do organu rentowego w dniu 27 października 2017 r. . Skoro organ rentowy wydał decyzję przyznającą prawo do świadczenia w dniu 3 listopada 2017 r. , a działania te nastąpiły w terminie krótszym niż 30 dni od daty wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej

do wydania decyzji, brak jest - w ocenie organu rentowego - podstaw do wypłaty odsetek z tytułu opóźnienia w wypłacie świadczenia.

Od powyższej decyzji odwołała się M. M., wnosząc o jej zmianę. W uzasadnieniu odwołująca wskazała, że organ rentowy błędnie zinterpretował wyrok, a organ rentowy jest zobowiązany do wypłaty odsetek od chwili ustania wypłaty niesłusznie zabranego świadczenia, a nie od chwili wydania wyroku. Ponadto odwołująca wskazała, że renta wypadkowa należy jej się już samego tytułu wypadku i powinna być jej przyznana do końca życia (k.11).

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O., powołując się na argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji, wniósł o jego oddalenie. Organ rentowy w szczególności podkreślił, że Sąd Okręgowy w Olsztynie przyznając odwołującej prawo do świadczenia, nie ustalił odpowiedzialności organu za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Ponadto o zasądzeniu świadczenia zdecydowały najnowsze wyniki badań lekarskich, które to badania zostały przeprowadzone dopiero po wydaniu decyzji o odmowie prawa do renty z dnia 17 marca 2016 roku .

Stan faktyczny w niniejszej sprawie przedstawiał się w sposób następujący:

W dniu 19 listopada 2015 r. odwołująca wniosła o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, załączając zaświadczenie o stanie zdrowia oraz dokumentację leczniczą.

W toku postępowania przed organem rentowym na podstawie badania lekarskiego oraz przedłożonej dokumentacji medycznej lekarz orzecznik ZUS oraz Komisja Lekarska ZUS ocenili, iż odwołująca jest zdolna do pracy.

Decyzją z dnia 17 marca 2016 roku, znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. odmówił M. M. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że komisja lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 3 lutego 2016 roku ustaliła, że wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy.

/wniosek o ustalenie świadczenia, k.307-308, orzeczenie lekarskie z dnia 3 lutego 2016 r., k. 311 akt rentowych, orzeczenie lekarza orzecznika z dnia 8 stycznia 2016 r., k. 310 akt rentowych; decyzja z dnia 17 marca 2016r., k.387 /

W postępowaniu przed Sądem Okręgowym toczącym się w wyniku odwołania odwołującej od w/w decyzji Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych: specjalisty z zakresu neurologii. Na podstawie wyników badań i zebranej w aktach dokumentacji lekarskiej oraz w oparciu o przeprowadzone badanie biegły H. F. uznał wnioskodawczynię za zdolną do pracy. Wnioskodawczyni nie zgodziła się z wnioskami wypływającymi z opinii (tak głównej, jak i uzupełniającej) wymienionego wyżej biegłego. Wniosła zarzuty, dołączając do nich aktualne wyniki badań, w tym badanie kręgosłupa wykonane za pomocą rezonansu magnetycznego z dnia 26 sierpnia 2016 r. oraz zaświadczenie o stanie zdrowia z dnia 12 września 2016 r. wystawione przez lekarza prowadzącego z Poradni Neurologicznej Wojewódzkiego Szpitala (...) w O.. Wobec powyższego Sąd postanowił dopuścić dowód z kolejnego biegłego z zakresu neurologii R. P., który w oparciu o wykonane badanie oraz wydane zaświadczenie ocenił, że aktualny charakter zgłaszanych dolegliwości oraz stwierdzone badaniem fizykalnym upośledzenie funkcji narządu ruchu powodują częściową niezdolność do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego, a w szczególności biorąc pod rozwagę opinię biegłego specjalisty neurologa R. P., Sąd ocenił, że odwołanie M. M. zasługiwało na uwzględnienie. Wyrokiem z dnia 31 marca 2017 r. Sąd Okręgowy w Olsztynie zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonej M. M. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy nadal po dniu 30 listopada 2015 r. na okres dwóch lat. Jednocześnie Sąd przekazał do rozpoznania organowi rentowemu zgłoszony przez wnioskodawczynię w dniu 7 marca 2017 r. wniosek o wypłatę odsetek od przyznanego świadczenia.

/Wyrok Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 31 marca 2017 r. wraz z uzasadnieniem, znajdujący się w aktach sprawy o Sygn. akt IV U 652/16, k. 128, 132-137/

W wyniku zaskarżenia w/w wyroku przez organ rentowy, Sąd Apelacyjny w Białymstoku, wyrokiem z dnia 20 września 2017 r. oddalił apelację. W uzasadnieniu swojego rozstrzygnięcia Sąd Apelacyjny wskazał, że Sąd Okręgowy prawidłowo ocenił materiał dowodowy. Sąd Apelacyjny podniósł także, iż w postępowaniu o rentę szczególnie istotna jest szybkość postępowania, chodzi bowiem o świadczenie mające istotne znaczenie dla egzystencji ubezpieczonych, a w okolicznościach sprawy, kiedy do końca okresu na który przyznano prawo do renty zostało zaledwie dwa miesiące, a przeprowadzenie kolejnego dowodu z opinii zespołu biegłych lekarzy w praktyce nie byłoby możliwe przed upływem tego okresu, dopuszczenie dowodu z opinii kolejnych biegłych nie byłoby zasadne.

/Wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 20 września 2017 r. wraz z uzasadnieniem znajdujący się w aktach sprawy o Sygn. akt IV U 652/16, k. 151-159/

Pismem z dnia 27 października 2017 r. ZUS wniósł do Powiatowego Urzędu Pracy oraz Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej o przesłanie informacji w formie zaświadczenia stwierdzającego, czy odwołująca pobierała zasiłek lub inną formę pomocy, która nie przysługuje w chwili uzyskania prawa do renty.

/ pismo z dnia 27 października 2017 r., k. 378 akt rentowych; pismo z dnia 27 października 2017 r., k. 380 akt rentowych/

Pismem z dnia 30 października 2017 r. Miejski Ośrodek Pomocy Społecznej w O. poinformował, że M. M. nie otrzymywała żadnych świadczeń w okresie od dnia 1 grudnia 2015 r.

/pismo z dnia 30 października 2017 r., k. 382 akt rentowych/

Pismem z dnia 27 października 2017 r. Miejski Urząd Pracy w O. wskazał, że odwołująca w okresie od dnia 8 stycznia 2016 r. do dnia 5 lipca 2016 r. pobierała zasiłek dla bezrobotnych, którego łączna suma wyniosła 4 429, 4 zł brutto. Pismo wpłynęło do organu rentowego w dniu 3 listopada 2017 r.

/pismo z dnia 27 października 2017 r., k. 389 akt rentowych/

Decyzją z dnia 3 listopada 2017 r. organ rentowy, w wykonaniu wyroku Sądu Okręgowego z dnia 31 marca 2017 r., ustalił M. M. prawo do renty na dalszy okres tj. do dnia 30 listopada 2017 r. Z wyrównania za okres od dnia 1 grudnia 2015 r. do dnia 30 listopada 2017 r. ZUS potrącił kwotę 4429,40 zł na pokrycie pobranego zasiłku dla bezrobotnych. Organ ustalił także stały okres płatności renty do 15 dnia każdego miesiąca.

/ decyzja z dnia 3 listopada 2017 r., k. 387 akt rentowych/

W dniu 8 listopada 2017 r. (...) Oddział w O. wydał zaskarżoną decyzję.

/ decyzja z dnia 8 listopada 2017 r., k. 391 akt rentowych/

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie M. M. nie zasługuje na uwzględnienie.

Istotą sporu w niniejszej sprawie było ustalenie, czy organ rentowy wydając decyzję o ustaleniu prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy przekroczył termin określony ustawą, w wyniku czego był zobowiązany do wypłaty odsetek z tytułu opóźnienia w wypłacie świadczenia. Powyższego opóźnienia odwołująca upatrywała w przekonaniu, iż organ rentowy jest zobowiązany do wypłaty odsetek od chwili decyzji odmawiającej jej prawa do świadczenia.

Stosownie do art. 17 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych z dnia 30 października 2002 r. (Dz.U. z 2017 r. poz. 1773) przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej, renty rodzinnej i dodatku do renty rodzinnej dla sieroty zupełnej z tytułu ubezpieczenia

wypadkowego, do ustalenia wysokości tych świadczeń oraz ich wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS, z wyjątkiem art. 57 ust. 1 pkt 4 oraz art. 101a tej ustawy, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy. Ponadto w myśl art. 58 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych w zakresie nieuregulowanym ustawą stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o świadczeniach pieniężnych w razie choroby i macierzyństwa oraz ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Zgodnie z art. 118 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. 2017 r., poz. 1383) organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, z uwzględnieniem ust. 2 i 3. Jeżeli w wyniku decyzji zostało ustalone prawo do świadczenia oraz jego wysokość, organ rentowy dokonuje wypłaty świadczenia w terminie określonym w ust. 1 (ust.2). Natomiast stosownie do ust. 3 ww. przepisu jeżeli na podstawie przedstawionych środków dowodowych nie jest możliwe ustalenie prawa lub wysokości świadczenia, za datę wyjaśnienia ostatniej okoliczności, o której mowa w ust. 1, uważa się datę końcową dodatkowego terminu do przedstawienia niezbędnych dowodów, wyznaczonego przez organ rentowy, albo datę przedstawienia tych dowodów.

W myśl art. 118 ust 1a cyt. ustawy w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego. Niemniej jednak sam brak orzeczenia organu odwoławczego o odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, o którym mowa wyżej nie pozbawia ubezpieczonego prawa do odsetek za opóźnienie w wypłacie świadczenia (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 2011 r., I UZP 2/11, wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 6 sierpnia 2015 r., III AUa 1923/14) .

Z kolei podstawę prawną do wypłaty odsetek przez ZUS zawiera art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych. Przepis ten stanowi, że jeżeli Zakład – w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych – nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności.

Zawarte w powoływanym wyżej przepisie określenie „nie ustalił prawa do świadczenia” oznacza zarówno nie wydanie w terminie decyzji przyznającej świadczenie, jak i wydanie decyzji odmawiającej przyznania świadczenia, mimo spełnienia warunków do jego uzyskania. W tym ostatnim wypadku chodzi o sytuacje, w których organ rentowy odmawiając przyznania świadczenia naruszył przepisy prawa materialnego określające przesłanki nabycia prawa do świadczenia pieniężnego z ubezpieczenia społecznego, przy czym dla powstania obowiązku wypłaty odsetek konieczne jest stwierdzenie naruszenia prawa przez organ rentowy prawomocnym wyrokiem sądu, zmieniającym decyzję organu rentowego i przyznającym prawo do tego świadczenia. Wydanie przez organ rentowy niezgodnej z prawem decyzji odmawiającej wypłaty świadczenia w sytuacji, gdy było możliwe wydanie decyzji zgodnej z prawem, oznacza, że opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które ten organ ponosi odpowiedzialność, choćby nie można mu było zarzucić niestaranności w wykładni i zastosowaniu prawa (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 28 października 2015 r.. III AUa 823/15).

Natomiast sformułowanie „okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności” oznacza, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie jest obowiązany do wypłaty odsetek nie tylko wtedy, gdy nie ponosi winy w opóźnieniu, lecz także wtedy, gdy opóźnienie w ustaleniu i wypłacie prawa do świadczenia pieniężnego z ubezpieczenia społecznego jest skutkiem innych przyczyn niezależnych od Zakładu. A zatem wyłączenie obowiązku organu rentowego wypłaty odsetek nie jest zależne od wykazania, że organ rentowy nie ponosi winy w powstaniu opóźnienia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 października 2014 r., II UK 40/14).

Organ rentowy jest zatem zobowiązany do wypłaty odsetek w wysokości określonej przepisami prawa cywilnego tylko wówczas, gdy w następstwie okoliczności, za które ponosi odpowiedzialność, nie ustali prawa do świadczenia lub nie dokona jego wypłaty w przewidzianych przepisami terminach ich przyznawania i wypłacania. Chodzi zatem o wypłatę odsetek za zwłokę w wypłacie świadczenia, powstałą na skutek okoliczności, za które organ odpowiada. Konkludując, warunkiem zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie w płatności świadczenia jest ustalenie, że organ rentowy ponosi odpowiedzialność za niewyjaśnienie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Dodać przy tym trzeba, że „ostatnią, niezbędną do wydania decyzji okoliczność”, należy rozumieć jako ostatni fakt konieczny z punktu widzenia przesłanek nabycia prawa wnioskodawcy do świadczenia (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 22 czerwca 2016 r., Sygn. akt III AUa 2061/15).

W ocenie Sądu, ustalenie takiej odpowiedzialności organu rentowego na gruncie przedmiotowej sprawy jest niezasadne.

Podkreślenia wymaga, iż z treści przepisu art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych wynikają dwie przesłanki, od których łącznego spełnienia uzależnione jest ustalenie prawa do świadczenia rentowego w związku z wypadkiem w pracy w postaci: zaistnienia niezdolności do pracy oraz związku pomiędzy tą niezdolnością, a wypadkiem (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 21 marca 2014 r., III AUa 1182/13). Brak chociażby jednego z tych elementów pociąga za sobą brak podstaw prawnych do ustalenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w pracy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 10 grudnia 2015 r., III AUa 534/15). W myśl powoływanego już art. 17 ust. 1 w/w ustawy ocena zasadności ustalenia prawa następuje zgodnie z art. 12 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, gdzie wskazano, że niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Za całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy (ust.2). Natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (ust.3). Z uwagi na okoliczność, iż niezdolność do pracy w powyższym rozumieniu stanowi kategorię prawną i dotyczy okoliczności wymagających posiadania wiedzy specjalnej, na etapie postępowania przed organem rentowym ubezpieczona była badana przez lekarza orzecznika oraz komisję lekarską, natomiast w trakcie postępowania sądowego Sąd – ustalając te okoliczności - powołał biegłych lekarzy.

W przedmiotowej sprawie dopiero postępowanie odwoławcze prowadzone przez Sąd Okręgowy w Olsztynie, w sprawie sygn. akt IV U 652/16, pozwoliło na ustalenie, że odwołująca jest częściowo niezdolna do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, nadal po dniu 30 listopada 2015 r. na okres dwóch lat, a decyzja organu rentowego odmawiająca przyznania świadczenia na dalszy okres jest błędna. Powyższe nie oznacza jednak, że organ rentowy jest zobowiązany do wypłaty odwołującej odsetek za opóźnienie.

Podkreślenia wymaga, że możliwa jest sytuacja, iż przyznanie prawa do świadczenia nastąpi na skutek ustaleń faktycznych sądu, przy czym organ nie poniesie odpowiedzialności za opóźnienie. Koniecznym jest wtedy wykazanie, że w przepisany terminie ZUS nie dysponował materiałem umożliwiającym przyznanie świadczenia, z uwzględnieniem jednakże tego, czy organ rentowy w ramach swoich kompetencji i nałożonych obowiązków poczynił wszystkie możliwe ustalenia faktyczne i wyjaśnił wszystkie okoliczności konieczne do wydania decyzji. Jeżeli bowiem zmiana decyzji w postępowaniu odwoławczym będzie uzasadniona ustaleniami co do takich okoliczności, które nie były i nie mogły być znane organowi rentowemu, to nie będzie podstaw do uznania, iż opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które ponosi on odpowiedzialność (por. Wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 6 sierpnia 2015 r., III AUa 1923/14; Wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 23 października 2014 r., III AUa 1131/13). Taka sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie. Przeprowadzając postępowanie, organ rentowy na podstawie zebranego materiału dowodowego – a więc materiałów w postaci zaświadczenia lekarskiego oraz dokumentacji leczniczej przedłożonych przez odwołującą do wniosku o ponowne ustalenie renty z dnia 19 listopada 2015 r., nie był władny prawidłowo ustalić stanu zdrowia odwołującej. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że zarówno lekarz orzecznik jak

i komisja lekarska ZUS orzekała o istnieniu niezdolności do pracy w oparciu o przeprowadzone bezpośrednio badanie oraz przedłożoną dokumentację medyczną. Przedłożona w tym czasie dokumentacja medyczna nie świadczyła o tym, że schorzenia odwołującej powodują rozstrój jej zdrowia w stopniu stanowiącym o choćby częściowej niezdolności do pracy. Powyższe znalazło także potwierdzenie w postępowaniu przeprowadzanym przez Sąd Okręgowy w Olsztynie w sprawie o sygn. akt IV U 652/16, gdyż powołany w sprawie biegły H. F., którego opinia nie została przez Sąd pominięta - oceniając stan zdrowia odwołującej na podstawie przedłożonej dokumentacji również ocenił, że wnioskodawczyni jest zdolna pracy. Dopiero przedłożone przez odwołującą w zarzutach do opinii nowe wyniki badań oraz zaświadczenie lekarskie o stanie zdrowia z dnia 12 września 2016 r. pozwoliły na ustalenie na podstawie opinii biegłego R. P., że odwołująca jest częściowo niezdolna do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, po dniu 30 listopada 2015 r. na okres dwóch lat. Podkreślić w tym miejscu należy, iż wskazanych źródeł dowodowych wnioskodawczyni nie zaproponowała na etapie postępowania prowadzonego przez organ rentowy. Co więcej, sama odwołująca tymi dokumentami w czasie prowadzonego postępowania przed organem rentowym nie dysponowała, co oznacza, że stanowiły one nową przesłankę wypłaty świadczenia, której wykazanie ciążyło na ubezpieczonym (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 6 sierpnia 2015 r., III AUa 1923/14). Nie ulega także wątpliwości, że ustalenie niezdolności do pracy stanowiło ostatnią okoliczność niezbędną do wydania decyzji o ustaleniu świadczenia na dalszy okres. Trudno zatem przypisywać odpowiedzialność organowi rentowemu z tytułu wadliwej oceny stanu zdrowia ubezpieczonej w sytuacji, gdy lekarz orzecznik oraz komisja lekarska nie były w posiadaniu dokumentacji medycznej, która uzasadniała stwierdzenie niezdolności do pracy.

Podsumowując, skoro wyrok Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 31 marca 2017 r. stał się prawomocny w dniu 20 września 2017 r., w wyniku rozstrzygnięcia Sądu Apelacyjnego w Białymstoku, a następnie doręczony organowi rentowemu w dniu 23 października 2017 r., to nie zaistniały przesłanki do stwierdzenia opóźnienia w wydaniu decyzji. Decyzja z dnia 3 listopada 2017 roku została wydana przed upływem wskazanego w art. 118 ustawy o emeryturach i rentach z FUS - 30 - dniowego terminu. Brak jest zatem podstaw do oceny, że odwołująca jest uprawniona do otrzymania odsetek z tytułu opóźnienia organu przy wydaniu decyzji.

Podkreślić należy także, że organ rentowy przed wypłatą świadczenia był zmuszony ustalić w ramach postępowania, czy świadczenie to winno być pomniejszone z uwagi na pobieranie przez wnioskodawczynię zasiłków i innych pomocy udzielnych przez urząd pracy oraz miejski ośrodek pomocy społecznej, co zostało uczynione przed wydaniem decyzji, nie powodując opóźnienia w wypłacie świadczenia.

Biorąc powyższe okoliczności pod uwagę należy ocenić, że zaskarżona przez odwołującą decyzja jest prawidłowa.

Z tych względów Sąd działając na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oraz oddalił odwołanie.

SSO B.Łożyńska-Motyka